

ת"פ 33618/03 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 17-03-33618 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט הישאם אבו שחאדה

בעניין: - מדינת ישראל
ע"י עזה"ד חן עמרני

נגד
פלוני
ע"י עזה"ד דגנית משעל ביטון

הכרעת דין

כתב האישום

- על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הוא בעלה של א"א (להלן: **א'**) ולהם ילד קטן (להלן: **הקטין**). בנוספ', הנאשם היה נשוי בו-זמן לאיישה נספת בשם ת"א (להלן: **ת'**) ולהם ילדים מושתפים. א' והקטין התגוררו ברחוב ברמלה (להלן: **הדירה**) ובעוד שט' וילדיו התגוררו ברחוב בטליה (להלן: **הדירה של ת'**). כתב האישום כולל שיש אישומים כאשר קורבנות העבירות שבוצעו הם א' והקטין.
- לגב**י האישום הראשון**, נאמר בו שביום 6.3.17 בשעה 21:00 או בסמוך לכך, דרש הנאשם מא' שתיקח את בגדיה ותצא מהדירה. א' נכנסה לאחד החדרים על מנת לעשות דברי הנאשם והוא תפס את גופה بيדו ודחף אותה לעבר קיר של הבית ובכך ראהה נחבט בקיר. לאחר מכן, דחף הנאשם את א' והפיל אותה לרצפה ואמר לה "עכשו אני יירוג אותך ואז תלכי למשטרה שתטעור לך". כתוצאה ממשע**ו**ה הנאשם, נחבט ראהה של א' ברצפה והיא איבדה את הכרתה.
- לאור האמור באישום הראשון, יוחסו לנימוק ביצוען של העבירות הבאות: איזומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

4. לגבי האישום השני, נאמר בו שבמהלך חודש דצמבר 2016, במועד שאינו ידוע במדוקק למאשימה, בעת שהנאשם וא' היו בדירה, זرك הנאשם צלחת זכוכית לעברה. היא זהה והצלחת התנפיצה על הרצפה מבלתי שתפגע בא'. לאחר שראה הנאשם כי זמנו סוכל, דרש ממנו כי תשב על הספה והחל להכות את ראשה ופניה בידיו עד שראה כי עינה השמאלית התנפחה. יומיים לאחר מכן, שאל הנאשם את א' אם דיווחה על מעשייו וכשהשיבה שלא, אימ' עליה באומרו "אם את תספר לי מישחו, או למשטרה, אני אהרוג אותך".
5. לאור האמור באישום השני ייחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: איום לפי סעיף 192 לחוק העונשין וכן תקופת סתום של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
6. לגבי האישום השלישי, נאמר בו שבתאריך שאינו ידוע במדוקק למאשימה, אך כשבועיים או שלושה שבועות עברו ליום 6.3.17, בעת שהנאשם וא' היו בדירה, הוא היכה אותה באמצעות כבל הטענה של טלפון סלולארי בכתפייה וברגליה עד שנגרמו לה סימנים כחולים בגופה. על כן, ייחסה לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין.
- 6.7. לגבי האישום הרביעי, נאמר בו שבתאריך שאינו ידוע במדוקק למאשימה, אך בחודש עובר ליום 17 בסמוך לדירה, קרא הנאשם לקטין וסטר לו בפניו עד שאפו דימם. בעקבות זאת, ייחסה לנאשם ביצוע עבירה של תקופת סתום של קטין על ידי אחראי לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
- 6.8. לגבי האישום החמישי, נאמר בו שבמועד שאינו ידוע במדוקק למאשימה, אך בחודש עובר ליום 17 בעת שהנאשם וא' היו בדירה, בשעה 19:00 לערך, הנאשם זرك שתי תמןנות ממוגרות לרצפה וכן זرك תמונה עם מסגרת זכוכית לעבר המטלוננט שפגעה בלחייה. הקטין אשר שמע את רעש השבירה, נכנס לחדר ושאל מדוע הנאשם שבר את התמןנות. בתגובה, הנאשם סטר לקטין על חייו. לאחר מכן, הנאשם יצא מהדירה, נעל את דלת הדירה והשאיר את א' ואת הקטין ללא מפתח וללא אפשרות לצאת ממנה. בשעה 01:00 לערך, הנאשם חזר לדירה ומשראה כי א' לא ניקתה את שברי הזכוכית, תפס בשערה וחבט את ראה ברצפה. רק לאחר שניקתה את הדירה, פתח הנאשם את דלת הדירה ואייפשר לה ולקטין לצאת ממנה.
9. בעקבות האמור באישום החמישי, ייחסו לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: קליטת שוא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; היזק לרכוש במידה לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקופת סתום של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין; תקופת סתום של קטין על ידי אחראי לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.
10. לגבי האישום השישי, נאמר בו שבמועד שאינו ידוע במדוקק למאשימה אך כארבעה או חמישה ימים עובר ליום 6.3.17, בהיותו בדירה, גمز הנאשם שישה זוגות נעליים של המטלוננט, פירר את בגדיה על

הרצתה ושבר לחוי אשפה וכלי זכויות. בעקבות כך, יוכסה לו עבירה של היזק לרכוש בצד לפि סעיף 452 לחוק העונשין.

זכוי הנאשם מאיישום 6

11. א' העידה שאמו של הנאשם, טריאק ابو גאנם (להלן: **טריאק**), מתגוררת בדירה שנמצאת במבנה סמוך לבניין שבו מצויה הדירה, באאותה כתובת (להלן: **הדירה של טריאק**). כמו כן, לאור העובדה שהנאשם נהג להכוט את א' ולסליק אותה מהדירה, היא נהגה ללבת לדירה של טריאק ולשהות שם במשך מספר ימים. באחד הימים, לאחר ששחתה אצל טריאק במשך ימים שלושה, היא חזרה לדירה על מנת לקחת משם חפצים אישיים, ומזכה שנגרם נזק לדירה, הנעלאים שלא היו קרוועות והיו גם שברי זכויות על הרצתה. א' טענה שמנקדת מבטה, האדם היחיד שעשה זאת, הוא רק הנאשם (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 40 ש' 10-14, עמ' 40 ש' 26 עד עמ' 41 ש' 7). במיללים אחרות, מדובר ב"השערה" של א' שהנאשם עשה זאת, אך היא לא ראתה אותו עושים כך.

12. קיימת ראייה נסיבתית שפועלת לרעתו של הנאשם והוא העובدة שהיה לו מפתח לדירה והוא מפתח נוסף עם א'. מכאן השערתה של א' שהנאשם הוא האדם **היחיד** שהוא יכול לבצע את המעשים האמורים. עם זאת, מעדותה של א' בבית המשפט עולה שהיא מפתח שלישי לדירה בידי טריאק (פרוט' מיום 18.10.24, עמ' 55 ש' 16-24, עמ' 62 ש' 30-31). בנסיבות אלה, נשטט הבסיס מאחריו ההשערה של א' שהנאשם הוא האדם **היחיד** שהוא יכול להיכנס לדירה ולבצע את המעשים האמורים. על כן, נוצר ספק סביר שמא הנאשם הוא לא בהכרח המבצע היחיד האפשרי.

13. לפיכך, הנני מזכה את הנאשם מהעבירה של היזק לרכוש בצד לפি סעיף 452 לחוק העונשין שבאיישום השישי.

קיומה של קרבה עניינית וחיקה פנימית בין האישומים 1 עד 5

14. להבדיל מהايישום השישי, שלגביו כבר קבועי שיש לזכות את הנאשם, מצב הראיות שונה לחולתו לגבי האישומים 1 עד 5. באישומים אלה, מדובר באלומות פיזית שהפעיל הנאשם כלפי א' וככלפי הקטין. א' הייתה, או **הקרובה** שעל גופה הופעלה האלימות, או עדת **ראיה ושירה** לשאר עבירותו של הנאשם.

15. א' העידה במשפט ומסרה גרסה מפלילה כנגד הנאשם לגבי כל אחד מהאישומים 1 עד 5. חשוב להדגש שלא היה מדובר בעודה עונית ולכן גם אין צורך להזיקק לסעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 שעניינו הצורך להזכיר בשאלת האם להעדייף את אמרות החוץ של עד על פניו עדותו בבית המשפט. בנסיבות אלה, עדותה בבית המשפט **איןנה** טעונה חיזוק, ודין בה **כשלעצמה** על מנת לבסס הרשעה כנגד הנאשם בהיותה עדות אמונה בעניין.

.16. מעבר לנדרש, בהמשך אסביר שקיימים שבעה מקורות ראייתים שונים שכל אחד מהם מהוות חיזוק לעדותה של א'. קיומם של חיזוקים אלה נותן נופך גדול של אמינות לעדותה ומלמד שגרסתו של הנאשם לגבי אותם אישומים, היא בלתי אמינה.

.17. החיזוקים השונים שמכוחם יש לתת משקל גבוה לגרסתה של א' לגבי כל אחד מהאירועים מושא האישומים 1 עד 5, מתייחסים בעיקר לאיורו מושא האישום הראשון. עם זאת, הדבר לא מעלה ולא מוריד לעניין המסקנה שאותם חיזוקים מחייבים מתן משקל גבוה לעדותה גם בנוגע לאיושים 2, 3, 4 ו-5.

.18. בפסקה נקבע שבעת שעד חוזר בו בעדותו בבית המשפט מהדברים שמסר בamarot החוץ שלו, מייחסות לנאים מספר עבירות שיש בינהן קרבה עניינית או זיקה פנימית, די בכך שימצא חיזוק לעבירה אחת ואין צורך להצביע על חיזוק לגבי כל מכלול העבירות (ע"פ 2949/99 **כהן נ' מדינת ישראל** פ"ד נ(1) 636, 646-647 (2001); ע"פ 4679/14 **פילפוב נ' מדינת ישראל** (פרסם בנבו, 15.12.14)). בפסקה 23 בפסק דין של כבוד השופט דנציגר וכן ראו העורותיהם של כבוד השופטים פוגלמן והנדל).

.19. המקרה שבפני, הוא לא המקרה "הקשה" שבו קורבן עבירת האלים חזרה בהamarot החוץ שלו, אלא המקרה "הקל" שבו היא מאשרת בעדותה בבית המשפט את מה שאמרה באותו אמרות. בנסיבות אלה, בדרך של קל וחומר, כל החיזוקים שאמונה בהמשך, ושנוגעים בעיקר לaioshom הראשון, הם טובים ונכונים גם לעניין המסקנה בדבר אמינות גרסתה של א' לגבי האישומים 2, 3, 4 ו-5.

.20. למעשה, קיימת זיקה פנימית וקרבה עניינית בין האישומים 1 עד 5. בכל אחד מהאישומים הללו הקורבנות הם או א', או הקטין שנמצא עמה כל הזמן, או שניהם יחד. בנוסף, א' הרגישה פחד מהנאשם שgam נהג לאיים לרצוח אותה היה ותרהיב עוז בನפשו ותתלוון כנגדו במשטרה.

.21. אינדיקציה נוספת לקרבה העניינית שבין האישומים 1 עד 5 היא העובדה שא' מעולם לא יזמה מרצוניה החופשי הגשת תלונה למשטרתו כנגד הנאים על מעשי האלים שהפעיל כנגדה או כנגד הקטין. מי שיזם את התלונה למשטרת בעקבות האירוע מושא האישום 1 לאחר שא' התעלפה בשל המכות שקיבלה מהנאשם, היא אימmo טרייאק. ראו עדותה של טרייאק בפרק' מיום 31.12.19 עמ' 77 ש' 27-17. ראו גם את עדותו של השוטר הקהילתי ערן סרג שטרייאק עדכנית אותו שהנאשם תקף את א' ועקב כך דאג לשלווח שוטרים לדירה (פרק' מיום 8.11.17, עמ' 8 ש' 17 - עמ' 9 ש' 1).

.22. בנוסף, טרייאק העידה שא' הייתה מספרת לה שהנאשם נוהג להכות אותה בתדירות גבוהה וטרייאק ניסתה כל פעם לשכנע לפנות למשטרת, אך א' סירבה (פרק' מיום 31.12.19, עמ' 77 ש' 1-3, עמ' 79 ש' 32-33). האירועים מושא האישומים 2, 3, 4 ו-5 התרחשו ערב לאיורו מושא האישום 1, והתגלו למשטרת רק לאחר שנגבתה עדותה של א' לגבי האירוע מושא האישום 1 ונשאלת לגבי אירועים נוספים

של אלימות שהתרחשו בעבר.

.23. בנסיבות אלה, שבהן קיימת זיקה פנימית וקרבה עניינית בין האישומים 1 עד 5, אדון בהם במאחד. הגרסה של א' לגבי כל אחד מהאישומים 1 עד 5, למעשה, מקימה את העבירות שמיוחסות לנאשם בכל אחד מהאישומים האמורים. لكن, המשמעות של קבלת גרסה של א' והעדפותה על גרסתו של הנאשם, משמעה שיש להרשיء את הנאשם בכל העבירות שייחסו לו באישומים 1 עד 5.

.24. מעבר לכך, ההגנה טענה שעדותה של א' לגבי האירועים מושא האישומים 2, 3, 4 ו-5, היא בגדר עדות כבושא בשל השינוי במסירת תלונה לגבים למשטרה וכן יש לייחס לה משקל נמוך. טענה זו אין בה ממש ודינה להידחות.

.25. בפסקת בית המשפט העליון קיימת הגמsha של הכלל שקובע שיש להפחית ממוקלה של עדות כבושא עת שמדובר בעבירות של אלימות בין בני זוג, וזאת בשל הקושי הנפשי של פריצת המעל הסוגור של המשפחה והסבירה אל עבר הרשות והמחקרים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות רגשית של בת הזוג המוכה בגין הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות הזוגות שביניהם (ע"פ 09/7844 **חויסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנובו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דין של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 08/8745 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנובו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דין של כבוד השופט מלצר).

גרסתה של א' לגבי האישומים 1 עד 5

.26. בטרם שадון בעדותה של א' לגבי כל אחד מהאישומים 1 עד 5 בנפרד, יש להביא בתמצית את דבריו הרקע ליחסים שבין א' לנאשם, על פי עדותה.

.27. כדברי רקע ליחסים שבין הנאשם לא', היא העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 33 ש' 7 – עמ' 34 ש' 14, עמ' 44 ש' 11-7, עמ' 46 ש' 18-29, עמ' 47 ש' 17-2, עמ' 53 ש' 2-6):

.א. הקטין הוא כיום בן 7 שנים והוא הבן היחיד המשותף לה ולנאשם. במקור, היה מהיישוב ערעור שבנגב וקיימת קרבה משפחתית בין לבין הנאשם בכך שסבתה היא האחות של טריאק.

.ב. לאחר שהנאשם וא' התחרתו, היה עברה לגור עמו בדירה ברמלה. הנאשם עבד והוא הייתה עקרת בית. תוך תקופה קצרה, היה הרתה לו ולאחר מכן של הקטין בשבועיים לעරק, הוא היכה אותה ולכון חזרה לבית הוריה בערעור ולימים התגרשו.

ג. היא נשארה בבית הוריה כמעט 4 וחצי שנים ויום אחד הופיע הנאשם בבית הוריה ושכנע אותה ואותם שהוא מעוניין להחזירה אליו ושהקטין יגדל בחיקו ויחזרו להיות משפחה אחת. א' הסכימה להצעתו ולכן נשאו בשנית. עם זאת, הוא חזר לسورו בכרך שהיה מכח אותה ואת הקטין וגם נוטש אותם מבלתי להשאיר לה ולקטין כסף למחייהם.

28. לגבי האירוע מושא האישום הראשון א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 34 ש' 15 עד עמ' 37 ש' 31, עמ' 52 ש' 1 - 11, עמ' 53 ש' 1-7, עמ' 54 ש' 6-13, עמ' 61 ש' 12-20; דוח העימות בין הנאשם לא' ת/4, ש' 13-24, (44-35):

א. ביום 6.3.17 א' התקשרהטלפון של הנאשם. השיחה ביניהם לא הייתה נעימה. היא ביקשה ממנו להביא אוכל עבורה ועבור הקטין וזאת לאור העובדה שלא הגיע לבקרם במשך תקופה ארוכה וגם לא השאיר לה ולקטין דמי מחיה כלשהם. בשלב מסוים, הוא שאל אותה אם היא מתכוונת להביא לו משטרת הינה ולא יגע והיא ענתה בחיווב.

ב. בשעות הערב של אותו היום, בעוד נמצאת בדירה של טרייך יחד עם אחיוו של הנאשם, וביניהן, אחות בשם אמירה ابو גאנם (להלן: **אמירה**), הנאשם הגיע והורה לה לבוא לדירה על מנת שתטאוסף את חפציה כי הוא חפים בסילוקה ממנה.

ג. א' הלכה לדירה ושם הוא סטר לה, אחז בה וחבט אותה בחזקה לכיוון הקיר. כמו כן, אימע עליה שירצת אותה ושהיא יכולה גם להזמין לו משטרת. לאחר מכן אחז בה מידה וזרק אותה לכיוון הרצפה והיא התעלפה. בשלב מסוים, התעוררה כאשר כולה מפוחדת ורועדת ולא הצליחה לדבר. בדייבד נודע לה שאמירה הגיעה לדירה ושם מים על פניה וכן התעוררה מעלהונה.

ד. אמירה לקחה את א' לדירה של טרייך והאחרונה הזמינה משטרת. כמו כן, הגיע אמבולנס לדירה והעביר את א' לבית החולים. גם בבית החולים היא המשיכה לרעוז מרוב פחד והתקשתה לדבר. בשל המכות שקיבלה מהנאשם, נגרמה לה חבלה בפנים ונפיחות ליד העין והוא לה כאבים בכל הגוף. לאחר ששוחררה מבית החולים נערך עימות בין לבין הנאשם בתחנת המשטרה.

29. לגבי האירוע מושא האישום השני, א' העידה כדלקמן (ראו: עדותה בפרוט' מיום 24.10.18, עמ' 38 ש' 29 עד עמ' 40 ש' 25; דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם במשטרה, ת/4 ש' 73-79):

א. בתאריך שאיננו זכור לה במדויק, לפני האירוע מושא האישום הראשון, היא הייתה בדירה. הנאשם הגיע לדירה כאשר הוא כעוס ועצבני ומיד לאחר שנכנס הוא היכה אותה עם ידו. כמו כן,

הורה לה הגיעו לסלון. על השולחן הייתה צלחת שהוא צריך לעברה אך היא זהה הצדיה והוא לא פגעה בה ולכן צריך עליה את הצלחת בשנית.

ב. בעת שהתיישבה על הספה בסלון, החל להכוות אותה בפניה בסטיירות. כתוצאה מכך, נגרמה לה חבלה בלחי ליד העין עם נפיחות בצבעים אדום וכחול. כמו כן, איים עליה שיירוג אותה.

.30. לגבי האירוע מושא האישום השלישי, א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 38 ש' 1-25; עמ' 45 ש' 14-24; וכן ראו דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 113-118):

א. בתאריך שאינו זכור לה במדוק, בכל מקרה לפני האירוע מושא האישום הראשון, היא הייתה בדירה של טריאק. הנאשם הגיע והורה לה לבוא לדירה. היא נכנסה לדירה ואז הוא הורה לה לשפט. הנאשם אחץ בכבל של מטען טלפון, קיפל אותו לשניים והיכה אותה נמרצות בידיה וברגליה באמצעות הכלב. בנוסף, היכה אותה גם עם כבל חשמל של מכונת כביסה.

ב. כתוצאה מכך, נגרמו לה סימנים אדומים וכחולים בצורה של פסים מהמקות שקיבלה משני הצלבים. בעת שראה שהכתף שלה נפocha עקב המכות, הוא עזב את הדירה והלך. היא עדכנה את טריאק שניסתה לשכנע להגיש תלונה במשטרה, אך א' סירכה.

.31. לגבי האירוע מושא האישום הרביעי, א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 43 ש' 17 עד עמ' 44 ש' 14; וכן ראו את דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 156-160):

א. בתאריך שאינו זכור לה במדוק, אך עבר לאירוע מושא האישום הראשון, ישבה בדירה של טריאק ושמעה צעקות מחוץ לבניין. היא וטריאק יצאו החוצה וראתה את הנאשם סוטר נמרצות לקטין על פניו עד אשר דים מאפו.

ב. הקטין הטיל את מימיו במכנסיו מרוב פחד. טריאק לקחה מהנאשם את הקטין. א' נבהלה אך מאוחר ולא הכירה אף אדם ברמלה וגם פחדה מהנאשם, לא היה לה למי לפנות ולא עשתה דבר בעניין.

.32. לגבי האירוע מושא האישום החמישי, א' העידה כדלקמן (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 41 ש' 8 עד עמ' 43 ש' 9; וכן ראו את דבריה בדו"ח העימות עם הנאשם בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 97-105):

א. בתאריך שאינו ידוע לא' במדוק, אך לפני האירוע מושא האישום הראשון, היא הייתה בדירה יחד עם הקטין. הנאשם הגיע ומסיבה לא ברורה התנהג כלפיה בצורה עצובנית בכר שנטל תמונה

שהיתה מונחת על המזנון בסלון וזרק אותה על הרצפה ונשברה. הואלקח תמונה נוספת נספת וזרק אותה לכיוון פניה והתמונה פגעה לה בלחין.

ב. לאחר מכן, הנאשם הורה לה לשבת והחל לחת לה סטירות לכיוון הפנים. הקטין הגיע ושאל את הנאשם מדוע זרק את התמונה של הקטין ובתגובה הנאשם סטר לקטין על פניו. לאחר מכן, הנאשם יצא מהדירה ונעל את א' והקטין בתוך הדירה.

ג. בשעה 00:00 לערך, לאחר חצות, הנאשם חזר לדירה ושאל את א' מדוע לא ניקתה את הזכוכיות שהתפזרו על הרצפה מהתמונה אותן השליך לפני שיצא. היא ענה לו שהיא לא יכולה לנוקות וכן בתגובה הוא אחז בראשה משערותיה וחבט את ראשה ברצפה והוא הורה לה לאסוף את הזכוכיות. רק לאחר שאספה אותן וניקתה את המקום, הוא עזב את הדירה.

גרסת הנאשם לגבי אישומים 1 עד 5

יש לציין שגרסתו של הנאשם לגבי האירועים מושא האישומים 1 עד 5 הייתה זהה. לגבי כל אחד מהאירועים הוא טען שבכלל לא היה בדירה ולא פגש את א', אלא היה בדירה של ת'. כמו כן, העיד שמדובר בעילית שווה וכי לא' יש רגשות קנאה עזים כלפי ת' והעלילה עליו גיבובים של אישומים שקרים בשל כך שהרגישה נטוואה שהוא לא מבקר אותה. בנוסף, בשיחת הטלפון שהתקיימה בין לבין א' ביום 6.3.17, א' אמרה לו שהיא תזמן לו משטרה ותdag שיעזר כאשר היא יודעת היטב שמדובר לא תקף אותה. בנוסף, טען שגם טריאק ואחותו אמרה רצות ברעתו וכן צדדו בא' לאור השנאה שלhn כלפי ת'.

ראו: דבריו של הנאשם בדו"ח העימות שנערך עם א' בתחנת המשטרה, ת/4 ש' 38-27, 92-82, 106-109, 134-140, 161-164; אמרות החוץ של הנאשם במשטרה, ת/2 ו-ת/3; עדותו של הנאשם בבית המשפט בפרוט' מיום 7.1.20, עמ' 103 ש' 28 עד עמ' 111 ש' 11.

העדפת גרסת המתלוונת על גרסת הנאשם לגבי אישומים 1 עד 5

כאמור, הנני מעדיף את גרסתה של א' כי שנמסרה בבית המשפט ובדו"ח העימות שנערך עם הנאשם במשטרה, על פני גרסתו של הנאשם כי שנמסרה באמרות החוץ שלו במשטרה ובדו"ח העימות ובעדותו בבית המשפט. עדותה של א' זוכה לשבעה מקורות של חיזוק ואשר נתונים נופך גדול של אמינות לגרסהה לגבי האישומים 1 עד 5. חיזוקים אלה ממחישים היטב גם את מופרقات גרסתו של הנאשם לגבי אותם אישומים. מעמוד כתע על כל אחד מהחיזוקים הללו בנפרד.

חיזוק ראשון: מהעדות של אמירה בהיותה "עדת ראייה" לתקיפה

.35. אמירה העידה לגבי האירוע מושא האישום הראשון כדלקמן (פרוט' מיום 18.10.24, עמ' 21 ש' 21 עד עמ' 28 ש' 32):

א. אמירה גורשה ומתגוררת עם ילדיה בדירה של טריאק, כאמור, מצויה בבניין סמוך לבניין שבו מצויה הדירה, באותו כתובת ממש. מהדירה של טריאק ניתן להש考ף לעבר חלון הדירה ואם ישן צעקות בדירה, ניתן לשמעו אותן מהדירה של טריאק.

ב. ביום 6.3.17 היה אירוע אירוסין, מסיבת "חינה", עבר קרובות משפחה של אמירה. טריאק הלכה לאירוע אירוע ובמועד שאמירה וא' נותרו בדירה של טריאק.

ג. הנאשם הגיע וצעק לא' שתבואו לדירה. א' יצא מהדירה של טריאק והלכה לדירה. לפתע, אמירה שמעה את א' צועקת "**אל תרביץ לי, אל תרביץ לי**". בעקבות זאת, אמירה הלכה לכיוון הדירה ובעת שנכנסה ראתה את הנאשם מכח את א' בך שדחף אותה והשליך אותה לכיוון הקיר. אמירה ראתה שא' התעלפה וראתה את הנאשם בורחים מיד לאחר מכן מהדירה.

ד. אמירה שמה מים על פניה של א' עד שהאחרונה פקחה את עיניה והתעוורה מעולפונה. א' נראית מבוהלת והתקשה לדבר. אמירה התקשרה לטריאק ועזכנה אותה שהנאשם היכה את א' וטריאק ענתה לה שהיא כבר חזרה מה"חינה" ונמצאת ליד הכניסה של הבניין.

ה. טריאק התקשרה למשתטרה שהגיעו למקום וגם הזמן אמבולנס על מנת לחת את א' בבית החולים.

ו. אמירה הבבירה שאון בין בין הנאשם סכוסר כלשהו, מכל מין וסוג, וגם אין שום סיבה שתעליל עליו עלילות שונות.

.36. אמירה היא עדת ראייה ישירה לאירוע התקיפה ולעובדה שא' התעלפה בשל המכות שספגה מהנאשם. דבירה של אמירה מהימנים עלי' יש לתת להם את מלאה המשקל. עדותה של אמירה מהוות חיזוק לעדותה של א', וההפק הוא גם נכון.

.37. בפועל, הדברים שהובאו לעיל מתו עדותה של אמירה, מהווים הרבה יותר מראית "חיזוק" לעדותה של א' לגבי השתלשלות הדברים באירוע מושא האישום הראשון. מדובר בעדות עצמאית שעומדת בפני עצמה לגבי אירוע האלים שמתואר באישום הראשון.

חיזוק שני: מ"אמרת קורבן אלימות" שנשמעה על ידי אמירה

38. מעבר לכך שאמירה ראתה את הנאשם תוקף את א' בთוך הדירה, עוד לפni הגעתה של אמירה לדירה היא שמעה את א' צועקת לנאשם "**אל תרביץ לי, אל תרביץ לי**". במילים אחרות, עדותה של אמירה לגבי הדברים ששמעה מפה של א', עוד לפני שאמירה הגיעה לדירה, מהוות "אמרת קורבן אלימות" של א'. כידוע, אמרת קורבן אלימות היא ראייה לאמתות התוכן ולא רק לעצם אמירת הדברים. לכן, אותה "אמרת קורבן אלימות" מהוות מקור עצמאי ונפרד של חיזוק לעדות של א'.

חיזוק שלישי: מקבץ ראיות המלמדות על מצבה הנפשי של א'

39. האירוע מושא האישום הראשון היה אירוע טראומטי עבור א' שבמהלכו התעלפה ולאחר שהתעוררה מטלפונה היא נראית מבועתת וארשת פניה שדרה פחד ובהלה עד אשר התקשתה לדבר. הדבר עולה בבירור מותקן מקבץ הראיות שלhallon:

א. **ראשית**, מתוך עדותה של אמירה שראתה את א' רועדת בכל הגוף מיד לאחר שהתפסחה מטלפונה (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 23 ש' 10).

ב. **שנית**, מתוך עדותה של השוטרת בת אל ساعת שהגעה לדירה מיד לאחר האירוע מושא האישום הראשון עקב כך שטריאק הזמין משטרה. אותה שוטרת העידה שהיא שמעה את א' אמרת בערבית "**אני לא רואה, אני לא רואה**" וגם התרשמה מהפחד שהייתה בפניה. השוטרת הבירה שלמרות שאיןנה שלטת בשפה הערבית, היא הבינה את מה שנאמר וזאת גם מהקשר וגם משיכתה עם אמירה (פרוט' מיום 8.11.17, עמ' 10 ש' 14-24, עמ' 12 ש' 7-26, עמ' 13 ש' 7-18).

ג. **שלישית**, מתוך עדותה של טריאק שהעידה שראתה את א' מבוהלת ולא מצילהה לדבר וזאת גם בשלב שהיתה בדירה של טריאק וגם בשלב המאוחר יותר בעת שכבר הייתה בבית החולים (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 76 ש' 27-28, עמ' 78 ש' 23-24). עדותה של טריاك מהימנה עלי ומתיישבת עם עדותן של אמירה והשוטרת בת אל ساعת.

ד. **רביעית**, מתוך סרטונים שצילם השוטר רמי דסטה בבית החולים שאלו הועבירה על ידו האמבולנס. השוטר האמור העיד שבעת שראה את מצבה של א' בבית החולים, סבר שمن הראי לטעד את המצב הנפשי שבו הייתה שרואה באמצעות הטלפון הנידח שהיה ברשותו (פרוט' מיום 31.10.18, עמ' 69 ש' 20 עד עמ' 71 ש' 3). מדובר בשלושה סרטונים שהוגשו כראייה על גבי דיסק (ת/15). לאור העובדה שהשוטר רמי דסטה הוא זה שצילם את הסרטונים וגם היה עד במשפט, ברור שהסרטונים הם ראייה קבילה. כמו כן, הנאשם לא הוכיח את טענתו שמדובר

ב סרטונים שעברו עריכה ומדובר בטענה שהוועלה בעלמא. להלן התוכן של שלושת הסרטונים:

(-) סרטון ראשון שסומן בתוך הדיסק C-11WA. מצפיה הסרטון רואים את א' שוכבת על גבה על מיטה בבית החולים כאשר כפות ידיה רועדות ליד פניה עם מבט מפוחד וمبוהל.

(-) סרטון שני שסומן בתוך הדיסק C-13WA. מצפיה הסרטון רואים את א' שוכבת על הגב על מיטה בבית החולים, מכוסה בשמיכה ורואים את פניה. ראשיה היה מוטה לצדיה הימני וכף יד ימין פתוחה על המיטה ליד הראש. היא נשמה בכבדות, פניה נראנו מבוהלות וכף יד ימין רעדת ללא הרף.

(-) סרטון שלישי שסומן בתוך הדיסק C-12WA. מצפיה הסרטון רואים את א' שוכבת על הגב על מיטה בבית החולים ופניה כלפי מעלה ושתי ידיה רועדות. לסרטון זה ATIICHIS בהרחבה בפרק נפרד (להלן: **הסרטון השלישי**).

.40. מקצת הראיות שהובא לעיל מעיד על מצבה הנפשי של א' מיד לאחר האירוע מושא האישום הראשון. הלכה פסוקה היא שעדות על מצבה הנפשי של בת זוג, קורבן אלימות במשפחה, בסמוך לשעת קרות אירוע התקיפה, או עם היוזצרות האפשרות להתלוון על התקיפה, יכול לשמש "חיזוק" לעדותה (ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבוי, 1.9.09) פסקה 37 לפסק דין של כבוד השופט דנציגר).

חיזוק רביעי: מ"אמרת קורבן אלימות" שנאמרה לשוטר רמי דסטה

.41. הסרטון השלישי שומעים את השוטר רמי דסטה מדבר עם א' כאשר היא שוכבת על גבה וברקע שומעים את טריאק מדברת לסייען בערבית ובעברית. מפהת חשיבות הדברים, אביא את תמליל השיחה שהתקיימה ביניהם במלואה (ת/17). הביטוי "חוקר" בתמליל מתיחס לשוטר רמי דסטה. הביטוי "אישה" מתיחס לטריאק והביטוי "מודעה" מתיחס לא'. להלן תוכן התמליל:

"חוקר: מה הוא עשה לך?"

אישה: תפס אותה מהיד שלה, הוא מרביץ לה, מרביץ לה.

חוקר: לא, שנייה, שהיא תגיד את זה, תגידឲך בערבית, שתגידឲך- ל' בערבית.

אישה: תגידឲך, תגידឲך, תגידឲך לו.

חוקר: בערבית.

מודיעה: (בערבית) תפס אותו מפה [מדגימה באמצעות כף יד ימין אחיזה בסנתר שלה - ה'אש'] ולאחר מכן תפס אותו מהיד שלי ודחף אותו לקיר וזרק אותו על הרצפה.

חוקר: ומה עוד אחרי זה?

מודיעה: (בערבית) לאחר זה ל.ב [לא ברור] מה קרה לי [לאחר צפיה בסרטון], הנני קובע כמצאה עובדתי ששותעים את א' אמרת בערבית "אחרי זה, אני לא יודעת מה קרה לי" - ה'אש'].

חוקר: מה קרה אחרי זה?

אישה: דברי, דברי.

חוקר: מה הוא עוד עשה?

אישה: דברי א'.

חוקר: א' מה הוא עשה לר' עוד?

אישה: תגידו איך הוא מרביץ לר. ל.ב [לא ברור]

חוקר: מה הוא עוד עשה.

אישה: כל יום בא ומרביץ לי, דברי.

חוקר: את רוצה להגיד לי א', את רוצה להגיד לי מה הוא עשה? את רוצה להגיד לי היום, דברי בערבית, את יכולה לדבר בערבית.

אישה: דברי, דברי.

חוקר: א' את יכולה להגיד לי בערבית.

מודיעה: (בערבית) יש לי כאבי ראש."

(ההדגשות שלי - ה'אש')

דבריה של א' בפני השוטר רמי דסטה בבית החולים הם בגדר "אמרת קורבן אלימות", לכל דבר מעין, וזאת כראיה העומדת בפני עצמה לאמתות התוכן.

סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש התשל"א - 1971 קובע כדלקמן]:

"10. עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות לוואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נכון כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר, או תשוש, או חוליה או נעדר מהארץ בלבד שהתקיימה באותה אמרהichert מלאה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהייתה לו ההזדמנות הראשונה להتاונו עליו.

(הדגשות שלי - ה'איש')

.44 עינינו הרואות שאמרת קורבן אלימות יכולה להגיד "בשעת מעשה האלימות" או "בסמוך לאחריו" או לאחר שהיא לקורבן **"ההזדמנות הראשונה להטאונו עליו".** מדובר בשלוש חלופות שונות שכל אחת מהן יכולה להתקיים בפני עצמה (ע"פ 5853/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] (14.1.13) פסקה 13 לפסק דין של כבוד השופט דנציגר).

.45 א' התעלפה לאחר שהותקפה על ידי הנאשם והתפכה מטלפוןה לאחר התערבותה של אמרה ששם מים על פניה. כאמור, אמרה וטריאק העידו שלאחר שהותפכה מטלפוןה היא לא הצליחה לדבר. בנוסף, השוטרת בת אל סעatt העידה שא' הייתה במצב של טראומה ולא הצליחה לומר דבר ברור מעבר ל"אני לא רואה". בנסיבות אלה, יש לראות את דבריה של א' לשוטר רמי דסטה בבית החולים כ-**"ההזדמנות הראשונה להטאונו"** על מעשה האלימות מושא האישום הראשוני.

הלכה פסוקה היא שאמרת קורבן אלימות יכול שתיתנתן גם בפני איש מרות כגון שוטר שmagiu לזרת אירוע אלימות (ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל [פורסם ב公报] 5.8.13) פסקאות 9 עד 12 לחווות דעתו של כבוד השופט סולברג). לאור העובדה שקביעתי שדבריה של א' בפני השוטר רמי דסטה הייתה **"ההזדמנות הראשונה להטאונו"** על מעשי האלימות של הנאשם לפנייה, הרי שההלכה האמורה חלה גם על המקרה שבפני, ואין נפקא מינה שאמרת קורבן האלימות נאמרה בפני השוטר בבית החולים ולא בזרת אירוע האלימות.

.46 ההגנה ניסתה לטעון שטריאק הדריכה את א' בשיחה שהתקיימה בסרטון השלישי עם השוטר רמי דסטה וכן דבריה של א' בפניו מקורם מטריאק ולא מא'. טענה זו היא מופרכת מעיקירה ודינה להידחות.

.47 בפסקה נקבע שההנחות המונחות בסיסו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל- "אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמעו אמרה, על אחר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפי זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהוועה ערובה נסיבית לאמתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפוקודה. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנייה**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנسبות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(3) 272, 276 (1992); ע"פ 00 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד מו(2) 534, 534 (2002) ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד מו(3) 675, 679 (1996)).

.48 מצפיה בסרטון עולה בבירור שדבריה של א' לשוטר רמי דסטה הם אותנטיים וכנים שעלה אף בהבהלה העמוקה שבה הייתה שרויה, היא הצלחה להוציא מנכבי נפשה תיאור קצר למשיע האלימות של הנאשם מלפנים, קרי אחיזה בסנטר ודחיפה חזקה לכוון הקיר שהביאה לעלפונה. הטענה של ההגנה שכביכול הדברים נאמרו בהדרכתה של טריאק על מנת להפליל את הנאשם, על לא עול בכך, היא בלתי משכנעת ודינה להידחות.

חיזוק חמישי: מהמשמעות הרפואיים ומהתמונה של החבלה

.49 לתיק המוצגים הוגש בהסכמה ההגנה הדוח של האமבולנס ואשר לפיו א' **"נראית בלחץ רב מהסיטואציה"** (ת/9). בנוסף, מהסיקום של בית החולים נאמר שהוא סובלט מכאים קשים בשל טראומה (acute pain due to trauma). כמו כן, מהדו"ח של בית החולים עולה שנעשה לה צילום CT לרأس עקב **"חבלת ראש עם איבוד הכרה"** (ת/10). למזלה, הבדיקה יצאה תקינה. יתר על כן, בהיותה בתחנת המשטרה, פניה צולמו על ידי השוטר קובי אלדבח ומהתמונה עולה שיש לה סימן חבלה אדום על לחץ שמאל ליד העין (ת/5). לבסוף, טריאק גם העידה שהוא ראתה חבלה ליד העין של א' עוד בטרם העברתה לבית החולים (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 78 ש' 9-10).

.50 הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עברית אלימות ושתוועדו בתמונה או באישור רפואי, יכולם לשמש חיזוק עדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [הורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דין של כבוד השופט עמיית; בש"פ 6989/93 **מדינת ישראל נ' סויטה** [הורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 **קריאף נ' מדינת ישראל** [הורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופט פרוקצ'יה)).

חיזוק שישי: מהברירה של הנאשם מזרת העבירה

.51 אמרה העידה שאחריו שראתה את הנאשם מכח את א' היא אמרה לו **"תחכה, תחכה"** והוא בתגובה

ברח מהמקום (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 22 ש' 13-14). בנוסף, טרייך העידה שהוא ראתה את הנאשם ליד הכניסה של שני הבניינים שבהם מצוית הדירה של טרייך והDIRA של הנאשם, והוא אמר לה "אני דחפתי את א' והוא התעלפה" ומיד לאחר מכן רץ וברח מהמקום (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 76 ש' 26-28, עמ' 77 ש' 5-7). כבר קבעתי שהעדויות של אמירה טרייך הן אמינות בעניין ומתיישבות זו עם זו.

.52 בפסקה נקבע שביריה של הנאשם מזירת עבירה היא התנהגות מפלילה שעלולה להויראות כראיה התומכת בהוכחת אשמתו (ע"פ 2094/15 **אטיאס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.9.2016) פסקה 65 לפסק דין של כבוד השופט סולברג; ע"פ 9184/06 **מדינת ישראל נ' כהן** (פורסם בנבו, 19.9.07) פסקה 12 לפסק דין של כבוד השופט חיון (כתארה דאז); השוו גם עם הכלל הראייתי שלפיו אי התיצבות של הנאשם לחקירה במשטרה לאחר שנדרש לעשות כן, גם היא בגדר התנהגות מפלילה, ע"פ 677/84 דוד נ' מדינת ישראל פ"ד מא(4) 33, 50 (1987)).

חייב שביעי: בנוגע לאיושם השלישי

.53 טרייך העידה שלאחר שהנאשם היכה את א' עם כבל הטענה של טלפון נייד וגם עם כבל חשמל של מכונית כביסה, א' סיפרה לה על אותו אירוע והרatta לה את החבלות שנוטרו על גופה (פרוט' מיום 31.12.19, עמ' 79 ש' 25-4). עדותה של טרייך לעניין הדברים ששמעה מא', היא אומנם עדות שמיעה לעניין עצם מתן המכות, אך הם גם עדות לעצם "אמירת הדברים" על ידי א' לטרייך כראיה שעומדת בפני עצמה. מעבר לכך, העדות של טרייך לגבי החבלות שראתה על גופה של א', הם עדות ושירה לעצם קיומן של החבלות שאוthon ראתה במו עינה.

.54 יתר על כן, כבלי החשמל נתפסו על ידי המשטרה וא' העידה שאליה הם אכן הccoliים שבאמצעותם הנאשם היכה אותה (ת/1 ו-ת/11; פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 45 ש' 16-24). למען השלמת התמונה יש לציין שפרק העובדות של כתוב האישום נאמר שהנאשם היכה את א' עם כבל הטענה של טלפון נייד. מכלול הראיות שהוצעו בפני עלה שהיכה אותה גם עם כבל של מכונית כביסה ולכן הנני קובע כמצאו עובדתי שכך אכן קרה.

סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע שבית המשפט רשאי להרשיע הנאשם גם בעבירות שעלו מעובדות שלא נטוינו בכתב האישום וזאת כל עוד הייתה לנאם הזדמנויות להתוגן כנגד אותן עובדות. למעשה, הנאשם עומת עם העובדה שהיכה את א' עם כבל של מכונית כביסה כבר בחקירות המשטרה (ראו: דוח העימות בין הנאשם לא' ת/4 ש' 113-121, וגם אמרת החוץ של הנאשם ת/2 ש' 120-130). למדך, שהעדר ציון הנטען העובדתי באישום השלישי שהנאשם היכה את א' גם עם כבל חשמל של מכונית כביסה, הוא לא יותר מאשר השמטה מקרית בעת ניסוח כתב האישום.

.55. השילוב שבין התמונות של הcabלים שנטפסו ובין עדותה של טריאק, מהו זה חיזוק לעדותה של א' לגבי האירוע מושא האישום השלישי.

טענת האלibi של הנאשם

.56. לאור העובדה שהאישומים 2, 3, 4 ו-5 אינם נושאים תאריך מדויק, מטבע הדברים, הנאשם לא יכול לעמוד טענת אלibi ממשית לגבים. לעומת זאת, לגבי האירוע מושא האישום הראשון, מדובר בתאריך מוגדר וידוע שהוא 6.3.17. לגבי אותו אירוע, הנאשם העלה טענת אלibi שבאותו היום, בשעות הערב, כלל לא היה בדירה אלא היה עם ת' בדירתה (ת/2, ש' 28-36).

.57. הנאשם תمر את טענת האלibi שלו בשניים: **ראשית**, בעדותה של ת' שהuidה מטעם ההגנה; **שנייה**, בדוח של חברת איתורן לגבי מקום הימצאות המשאית ששימשה אותו לעבודתו כנוהג משאית. אבחן את כל אחת מהמקורות הריאתיים הללו בנפרד.

.58. לגבי עדותה של ת', היא uidה שאינה זכרת את התאריך המדויק שבו נעצר הנאשם, אך הבירהה שבבילהה שלפנוי, הוא היה אצלה בתוך דירתה. לטענותה היא החלטה לא ללבת למסיבת "החינה" ושלחה במקומה את בתה. הנאשם הגיע מהעובדת לדירתה בשעות אחר הצהרים ונשאר עמה שם ברציפות עד היום שלמחרת (אמרת החוץ של ת', ת/2; וכן עדותה בפרטן מיום 17.12.20 מיום 133 ש' 23 עד עם' 134 ש' 13, עם' 135 ש' 26-23, עם' 136 ש' 11-17, עם' 144 ש' 19-27).

.59. בעינו, עדותה של ת' שהנאשם היה אצלה בדירה ביום האירוע מושא האישום הראשון, וזאת ברציפות החל משעות אחר הצהרים ועד ליום שלמחרת, היא עדות בלתי אמינה שיש לה משקל אפסי. להלן נימוקי:

א. **ראשית**, עדותה של ת' איננה מתיחסת עם עדותה של אמירה שראתה את הנאשם בתוך הדירה מכיה את א'. כבר קבועה שעדותה של אמירה היא עדות אמינה ומקובלת עליה טענתה שאין בינה לבין הנאשם סכוך כלשהו ושאין זה מעוניינה אם הנאשם הולך לת', או לא.

ב. **שנייה**, עדותה של ת' איננה מתיחסת עם עדותה של טריאק שראתה את הנאשם מיד לאחר האירוע מושא האישום הראשון מתחת לכינסה של הבניין שבו מצויה הדירה ואף אמר לה שהיכה את א' ושהייה התעלפה ולאחר מכן ברחה. עדותה של טריאק גם היא אמינה בעינו וגם אמנים בעינו דבריה שאין לה סיבה להפليل את בינה הנאשם על מעשים שלא עשה, וזאת בין אם הוא בוחר ללבת לת', ובין אם לא.

ג. **שלישית**, מכלול החיזוקים שצינתי לעיל עדותה של א' גם הם מצדיקים ייחוס משקל אפסי לעודותה של ת' שבאים לתמוך בטענת האלibi שהעלתה הנאשם. חיזוקים אלה מובילים למסקנה הבורורה שא' אכן הותקפה על ידי הנאשם בדירה וטעنته שלא היה במקום היא טענה שקרית.

ד. **רביעית**, בדיקה זהירה ומדוקדקת של עדותה של ת' מלמדת שזמן רב עבר לאיורים מושא כתוב האישום, הם היו בهلיכי גירושין. הם היו פרודים ולא התגوروו תחת קורת גג אחת. בנוסף, היא העידה שמטעים של מסורת ושמרנות, הוריה התנגדו לכך שתהפוך באופן פורמלי לאישה "גירושה", וכן היא לא דאגה לסייע הליכי הגירושין עד תום. לפי דבריה, היא והנואם פרודים מאז שנת 2010 ועד היום וכן הנואם כלל לא יישן בדירתה אלא בבית של אביה שהוא גם דודו, אחיו אביו של הנאשם (ראו עדותה בפרוט' מיום 20.12.17, עמ' 132 ש' 4-23).

בנסיבות אלה, קיים קושי ממשועוטי לקבל את דבריה של ת' שמתוך כל הימים במהלך כל השנים שבהם היא והנואם היו פרודים, משנת 2010 ועד היום, הנואם لن לילה אחד בלבד אצלה שהוא במקורה הלילה שמתיחס לאיורו מושא האישום הראשון. הדבר מחזק אף יותר את המסקנה שעודותה שהנאם אכן היה אצלה בדירתה מיום 6.3.17 החל משעות אחר הצהרים וברציפות עד היום שלמחרת, היא עדות בלתי אמינה בעיל שנסקרה אך כדי לספק כייסוי לאלibi השקרי שהעלתה הנאשם.

60. כתע אדון בדו"ח של חברת איתורן לגבי מקום המשאית ששימשה את הנאשם לעובdotו כנהג משאית (נ/5). מהדו"ח עולה שבין 16:34 לשעה 20:05, המשאית חנתה ברחוב חברון 18 ברמלה. בין השעות 20:15 ועד 20:25, המשאית הייתה ברחוב צידון ברמלה. ולאחר מכן, החל מהשעה 20:35 ועד השעה 23:25, המשאית הייתה ברחוב חברון 18 ברמלה. לטענת הנאשם, הדבר מלמד שהוא לא היה בדירה שבה נתען שהתרחש אירוע התקיפה מושא האישום הראשון, קרי ברחוב התמර 1 ברמלה בסמוך לשעה 21:00.

כמו כן, לאמתה בטעنته שהוא אצל ת', הנאשם הגיע צילום מתוך אתר המפות של "גוגל" לפיו המקום בו חנתה המשאית ברחוב חברון 18 נמצא למרחק הליכה של 3 דקות מרחוב מסדה 7, שבו מציה דירתה של ת'.

61. ההיאחזות של הנאשם בדו"ח של חברת איתורן לגבי מקום המשאית ביום 6.3.17, היא עקרה וסורה טעם. בפועל, קצירה ידו של דו"ח זה מლסיע לנואם בהוכחת טענת האלibi שהעלתה.

62. הנאשם לא טרח להביא צילום אחר מאשר המפות של "גוגל" שיסביר מה המרחק בין המקום שבו חנה את המשאית לבין הדירה שבה התגוררה א' ברחוב התמאר 1 ברמלה. ולא בכך. נזכיר לקורא שאמירה העידה שהיא ראתה את הנאשם מגע עם המשאית והחנה אותה למרחק הליכה מהדירה שבה

התגוררה א' (פרוט' מיום 24.10.18, עמ' 25 ש' 32-30, עמ' 32 ש' 15-8).

.63. כאמור, מדובר בחברת איתורן עליה שהמשאית הייתה בנסיעה בין השעות 20:15 ועד 20:35 ברחוב הצדון ברמלה והחל מהשעה 20:35 היא חנתה ברחוב חבורן 18 ברמלה. האירוע מושא האישום הראשון התרחש בסמוך לשעה 21:00. למדך, שהנאשם היה יכול להנחות את המשאית ברחוב חבורן 18 בשעה 20:35, להגיע ברגל לדירה ולהקוט את א' ולאחר מכן לבסוף מהמקום ללא המשאית.

.64. למען השלמת התמונה יש לציין שאמרה העידה שלא אחר שהנאשם תקף את א' וגרם לעלפונה הוא ברוח מהמקום באמצעות המשאית (פרוט' מיום 24.10.18 עמ' 25 ש' 30 עד עמ' 26 ש' 1, עמ' 26 ש' 28-29, עמ' 29 ש' 22-21). עם זאת, היא הבירה בהמשך עדותה שלא ראתה את הנאשם נכנס למשאית לאחר אירוע התקיפה, וגם לא ראתה את המשאית נוסעת מהמקום (פרוט' מיום 24.10.18 עמ' 26 ש' 8-15).

.65. למדך, שמדובר ב"השערה" בלבד של אמרה שהנאשם ברכ מהמקום באמצעות המשאית ולא באמירה שמקורה מ"דיעה אישית". לבסוף, טרייך העידה שהוא ראתה את הנאשם ברוח מהמקום ולא צינה שהדבר נעשה באמצעות המשאית (פרוט' מיום 31.12.19 עמ' 77 ש' 11-5).

.66. לסיכום, טענת האליי שהעלתה הנאשם, הופרכה. נזכיר לך רוא שבעת שמופרכת טענת האליי שמעלה הנאשם, הכלל הוא שהדבר עשוי לשמש חיזוק למכלול הראיות כנגדו בשל העובדה שמדובר בשקר בשאלת מהותית ובמקרים מסוימים הדבר עשוי אף ליצור חזקה בדבר אשמו (יעקב קדמי על הראיות (חלק שני, תש"ע-2009) עמ' 859-861).

השיחה המוקלטת בין הנאשם לבין א'

.67. הנאשם טען שביום 6.3.17, עבר לעת קרות האירוע הנטען באישום הראשון, התקיימה שיחת טלפון בין לבני א' שמננה עליה שכונתה להעליל עליו עלילת שווה במשמעותה לעוצר אותו על לא עול בכו. השיחה הוקלטה על ידי הנאשם והוגשה כראייה בתיק. ההגנה ערכה תמליל מלא בעברית של השיחה המוקלטת בעברית שהתקיימה בין לבני א'. התמליל בוצע על ידי ת' והוגש כראייה בתיק (נ/3) (להלן: התמליל).

.68. האזנתי לשיחה המוקלטת מתוך הדיסק שהוגש (ת/15). שיחה זו סומנה בדיסק C- WA0008 והשוויתי בין השיחה שהתקיימה ביניהם בשפה הערבית לבין התמליל בעברית שהוגש על ידי ההגנה. מקובלות עלינו טענת ההגנה שהتمיל בערבית משקף נאמנה את הדברים שנשמעים בהקלטה בעברית ולכן עשו שימוש בתמליל לצורך הכרעת הדיין.

.69. השיחה בין הנאשם לבין א' נסובה סביב הנושאים הבאים: **ראשית**, א' מפצירה בו להגע לדירה על מנת שיביא אוכל לה ולקטין; **שנית**, א' מבקשת ממנו לחלק את זמנו בין הדירה של ת' לבין הדירה שלה ושלא ינטוש אותה ואת הקטין לחנותן; **שלישית**, הנאשם מודיע לא' שהוא עסוק בעבודה ושיגע מתי שהוא ייראה לנכון ולא לפיה דרישתה של א'; **רביעית**, הנאשם מודיע לא' שהוא רשאית לפעול כאוות נפשה, לרבות עזיבת הדירה ונסעה לבית הוריה; **חמישית**, הנאשם מזכיר לא' שהדירה שבה היא מתגוררת, היא דירה שכורה והוא זה שנושא בדמי השכירות ובתשולם החשמל והמים.

.70. יש לציין שת' היא בת דוד ישרה של הנאשם, האבות של שניהם הם אחים (ראו: עדותה של ת' בפרוט' מיום 20.12.17, עמ' 132 ש' 14; וכן עדותו של הנאשם בפרוט' מיום 7.1.20, עמ' 111 ש' 27-26). כמו כן, להבדיל מא' שמעולם לא התלווננה מיזמתה במשטרה כנגד הנאשם, ת' כן התלווננה בעבר במשטרה מיזמתה כנגד הנאשם והוא אף נעצר בגין כך (ראו: עדותה של ת', בפרוט' מיום 20.12.17, עמ' 132 ש' 7; עדותה של טריאק בפרוט' מיום 19.12.31, עמ' 79 ש' 1-3, 3-1, 33-32, עמ' 80 ש' 14-11).

.71. החלק הרלוונטי בתמליל הוא בעמודים 30-31 ושם נאמרו הדברים הבאים:

"**א'**: אתה חשב שאני כמו בת דודך, אני אקרע את הבגדים ואזרוק אותם..
ואשים אותך בכלא?

הנואם: תשמעי... היא לא דיברה עלייך, אל דברי עליה.

א': אוי, يا חראם... אבל אתה רוצה להוציא אותה מחוץ לבית, אתה יכול, אבל
עליה אתה לא יכול.

הנואם: לא כן...

א': היא תשים אותו בכלא...

הנואם: לא הבית ההוא, הבית ההוא שלה.

א': בת א"ע [הכוונה לאישה שמגיעה ממשפחה א"ע, קרי א' - ה'איש'] אתה
יכול לזרוק אותה.

הנאשם: הבית הזה לא שלך. הבית ההוא שלו.

א: אוי... אתה לא שילמת כלום?

הנאשם: בಗלך... אני השכרתי בית.

א: בಗלך? אני לא יכול לשלוט עליה, אבל על בת א"ע אני יכול לשלוט עליה.

הנאשם: בת א"ע אני לא יכול לשלוט עליה.

א: בת א"ע אתה יכול לשלוט בה... יכול לקרווע בגדים.

הנאשם: בת א"ע ברחה לבאר שבע.

א: אוי... בורחת... בಗל שהכנסתי אותך לכלא נכון?

הנאשם: בת א"ע לא יכול לשלוט בה.

א: בಗל שאין גבר בבית. בಗל שאין גבר בבית, אבל שם אתה מפחד, היא הגבר, היא מוציאה אותך מתי שבאה לה ומכניסה אותך מתי שמתחשק לה.

הנאשם: עכשו את מתקשרת אליו? למה?

א: כדי שתבוא הביתה ותביא לנו אוכל.

הנאשם: אני רק בעשרי לחודש את יכולה לקחת כספ.

א: בסדר, אתה רוצה לבוא הביתה היום?

הנאשם: היום, אולி בן, אולி לא.

א: יתכן ש"כן תשאיר אותה, כי ה"לא" יהיה דבר אחר, לא טוב.

הנאשם: תשימי אותה בכלאי?

א: אולי, יתכן, 99%.

הנאשם: תלci להתלון עלי, להתראות, עכשו את, تستכלi עכשו בגלל שאמרת שאת רוצה לשים אותו בכלאי רק מהאוויר, בגלל שאתה לא בא הביתה, בגלל שאתה עובד, בסדר, את רוצה לשים אותו בכלאי רק מהאוויר.

א: למה שאכנים אותך לכלאי רק מהאוויר?

הנאשם: אין דאגות אהובתי.

א: בסדר אהובי."

(סוף השיחה)

(ההדגשות שלי - ה'איש')

72. טענותו של הנאשם שניתן להבין מהציגוט שהובא לעיל מתוך התמליל שא' רצתה להעליל עליו עלילות שוווא על ידי הגשת תלונה שקרית נגדו במשטרה, היא מופרכת מעיקרה. נזכירuko ראה שא' מעולם לא פנתה למשטרה, לא לגבי האירוע מושא האישום הראשון וגם לא לגבי אף אחד מהאירועים מושא האישומים 2 עד 5.

73. יתר על כן, מי שהזמן משטרה לדירה לראשונה זו טריאק, מיזמתה הבלעדית ורק לאחר שראתה את המצב הנפשי שבו הייתה א' לאחר התפקידתה מעלפונה. בנוסף, טריאק ראתה לנכון להזמן אמבולנס שיעביר את א' לבית החולים. א' גם העידה על הפחד שלה מהנאשם והאימונים שהש musiał כלפי שירצת אותה היה ותפנה למשטרה. למדך, שאילולא טריאק, התיק שבפני מעולם לא היה נולד. די בכל אלה על מנת להפריך לחייב את התזה שמעלה הנאשם שא' איימה עליו שתזמין לו משטרה

"סתם" ו"מהאויר", כלשונו.

.74. מן הראוי להבין את הקשר של אותה שיחה מוקלטת שהתנהלה בינו לבינה. א' הבעה בפניהם את תרעומתה על כך שהוא נוטש אותה ואת הקטין, כאשר היא מниحة שבזמן שהוא לא איתה הוא בהכרח הולך לתא'. א' אף מזכירה לו שת' הגישה נגדו בעבר תלונה במשטרה ועקב כך נעצר ובעוד שא' היא האישה הכנועה שלא מעזה להתלוון, ומכאן פלייתה ממנה שמנקודות המבט הסובייקטיבית שלו הוא הנראה מעדיף את ת' עליה. לאחר מכן א' אמרה לו באופן מתריס שהוא מעדיף את זו שליטה בו (ת') על זו שהוא שולט בה (א').

.75. לבסוף, מהתמליל עולה בבירור שהנאשם הוא זה ששאל את א' אם היא מתכוונת להזמין לו משטרה עקב לכך שאינו בא לבקרה בדירה ובתשובה היא עונה לו בחיווב. במילים אחרות, האפשרות שתזמין משטרה עלתה ממנה והוא רק השיבה בחיווב מתוך התרסה וכמהשך לדברים שנאמרו קודם שמנקודות מבטה הוא מעדיף את ת' שהביאה למעצמו ובعود שמנע מלבוא אליה שימושם לא גרמה למעצמו.

.76. לפיכך, טענתו של הנאשם שהairoע מושא האישום הראשון הוא בגדיר תלונת שווה, נדחת.

ההודעות המוקלטות שהנאשם שלח להוריה של א'

.77. הנאשם טען שהוא שלח מספר הודעות מוקלטות להוריה של א', וזאת ביום 6.3.17 מיד לאחר השיחה המוקלטת שהיתה בין לבינה, ובהן הוא הודיע להם שהוא החליט לגרש (מלשון "גירושין") את א' בשל כך שהיא מאימית עליו שתגשים נגדו תלונת שווה במשטרה. עקב לכך, לפי טענתו, לאחר שהוכזהה על ידו כ"גירושה" באותו הodium מוקלטות, מיד לאחר מכן הפקה לאסורה עליו. ולכן, לשיטתו, לא יתכן שהוא היה בדירה אצל א' במשך שעوت לאחר מכן באירוע מושא האישום הראשון.

.78. טענתו זו של הנאשם היא חסרת שחר ודינה להידחות. ממשיעת ההקלטות הללו שמויפות בדיסק (ת/15) ותומללו (נ/6 ו-ת/18), עולה שיש רק דובר אחד באותו שיחות והוא הנאשם. אין דבר נוסף באותו הodium. כמו כן, לא הובאה אף ראייה שתומכת בעונתו של הנאשם שacky שלח את ההודעות להוריה ושלא מדובר בהודעות קוליות שנעשו בטלפון הנייד שלו ונותרו בו מבלי שישלחו להוריה של א'. בנוסף, גם לא ידוע אם הוריה אכן קיבלו את ההודעות המוקלטות הללו או האם שמעו אותן או האם מיהם הודיעו לא' על תוכנן. למען השלמת התמונה יש לציין שהמשטרה ניסתה ליצור קשר עם אביה ואמה של א' אך אלה סירבו להגיע לתחנת המשטרה ולמסור גרסה כלשהי (ראו מזכיר של השוטר קויבי אלדבאת, ת/12 ו-ת/13).

.79. מעבר לכך, איןני מוצא צורך לדון בשאלת האם ההכרזה על ידי הנאשם על א' כ"גירושה", וזאת שלא בנסיבותה ושלא בנסיבות עד כלשהו, אלא בהודעה מוקלטת שהוא טוען שלח להוריה, אשר לא ידוע

אם הם קיבלו את הודעה או לא, הם גירושים תקפים, או לא. ההחלטה בשאלת האמורה היא מיותרת לחלוון בהיותה בלתי רלבנטית לתיק שבפני.

.79. יתר על כן, זהה העיקרי, הנאשם הגיע מזמנו פרוטוקול של בית הדין השער בbear שבע שנוגע להליכי הגירושין שהתנהלו בין א'. הפרוטוקול הוא מיום 21.5.17, קרי למעלה מחודשים לאחר האירוע מושא האישום הראשון שהוא 6.3.17 (נ/2). מהפרוטוקול עולה שבית הדין הציע לצדדים להתנרש בהסכמה זואת מאחר והניסיונות לשalom בית לא צלחו. למדZR, שביום 21.5.17 מנוקדת המבט של הערכת הדינית המוסמכת לדzon בשאלת הגירושין, הנאשם והוא עדיין בסיטוטים של נישאים. חזקה על הנאשם שהוא מוצג על ידי עורך דין באותו הליך שגם הוא הבן זאת, דבר המומטו לחלוון את הטענה שהעליה שביום 6.3.17 בשעות הערב הוא וא' היו כבר בסיטוטים של גירושים ولكن היא אסורה עליו ורק בשל כך יש להסיק שהוא לא הגיע לדירה.

.81. לפיכך, טענתו שככל לא היה בדירה בעת האירוע מושא האישום הראשון, בהסתמך על אותן הקטלות שבן ניהל מונולוגים עם עצמו ונכח למי שמדובר עם הוריה של א', נדחת.

הוראות החיקוק לגבי עבירות התקיפה

.82. באישום הראשון, השני והחמישי יוחסה לנימוק עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. יזכיר, סעיף זה אינו עומד לבדוק אלא הוא מפנה לסעיף 379 לחוק העונשין. בנסיבות אלה, יש להרשייע את הנאשם בעבירה של תקיפת סתם של בת זוג באישומים האמורים לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, על אף שהביתיו "סעיף 379" לא נרשם במפורש בהםים אישומים.

.83. יתר על כן, באישום השלישי, יוחסה לנימוק עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. גם כאן, סעיף 382(ג) אינו עומד לבדוק והוא מפנה לסעיף 380 וכן, באישום השלישי, יש להרשייע את הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיפים 380 ו-382(ג) וזאת למרות שהביתיו "סעיף 380" לא נרשם במפורש בפרק של הוראות החיקוק באישום השלישי.

.84. לבסוף, באישום הרביעי ובאישור החמישי, יוחסו לנימוק עבירות של תקיפת סתם של קטן על ידי אחראי לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. גם כאן סעיף זה לא עומד לבדוק ומפנה לסעיף 379 לחוק העונשין. על כן, באישום הרביעי והחמישי, יש להרשייע את הנאשם בעבירה של תקיפת סתם של קטן על ידי אחראי לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין, וזאת על אף שהביתיו "סעיף 379" לא נרשם במפורש בהםים אישומים.

סוף דבר

עמוד 23

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

.85. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בעבירות הבאות:

א. באישום הראשון, בעבירה אiomים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, בעבירה אiomים לפי סעיף 192 לחוק העונשין ובעבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, בתקיפה הגרמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיפים 380 ו-382(ג) לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, בעבירה של תקיפת סתם של קטין ע"י אחראי לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

ה. באישום החמישי, בעבירות הבאות: כליאת שוא לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; היזק לרכוש במאזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין; תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין; תקיפת סתם של קטין ע"י אחראי לפי סעיפים 379 ו-382(ב) לחוק העונשין.

45. לגבי האישום השישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של היזק לרכוש במאזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשפ"א, 09 פברואר 2021, במעמד הצדדים.